

PILÓTÁK VÉLEMÉNYE ÚTON, ÚTFÉLEN

Kamion, kontra kétkerekűek

NEM EGYFORMA A MÉRCÉ

A kamionosoknál több kilométert senki sem tesz meg az autósok bőséges létszámú táborából. A sok kilométer egyértelműen magával hozza a sok tapasztalatot, a sok történetet is. Hiszen az utakon mindig történik valami. Ez lehet jó is, lehet rossz is. Egy nagyon szép, nagy, korszerű, új logisztikai bázis tűnik fel a csepeli szabad kikötő felé haladván, rajta a cégfelirat: Ghibli Kft. No, itt nem kevés gépkocsivezető is dolgozhat! Az érdeklődés sikerrel jár és az éppen bent lévő gépkocsivezetők szívesen nyilatkoznak saját magukról, a hazai közlekedésről és annak egyik igencsak veszélyes eleméről, a kétkerekűek közlekedéséről.

KÖNCZÖL ANDRÁS (29)

Hogy hogyan lettem gépkocsivezető? Fokozatosan. Egy jó cimborám hívott ahhoz az autós futárszolgálatához, ahol ő dolgozott, de először irodába kerültem. Aztán néha-néha rá kellett üljek egy autóra. Tetszett. Aztán már kerestem egy fuvarozó céget, ahol tényleg hivatásosként dolgozhattam. Ott másfél évet töltöttem el és azért hagytam ott, mert ha a főnöknek megtakarítottam 20 forintot, akkor az volt a válasz, miért nem 30-at. A Ghibli Kft-hez tavaly jöttem, most egy Iveco nyergesen dolgozom.

Ami a hazai közlekedést illeti, azt látom, hogy manapság egyre több a renitens ember a volán mögött. Hogy ennek mi az oka, azt meg nem tudom mondani, de sajnós mi, akik igyekszünk normálisan közlekedni, szenvedünk tőlük. Sok a figyelmetlenség az úton és nagyon haragszom azokra, akik úgy mobiloznak, hogy az nekik fontosabb, mint a vezetés. Csinálnak is hülyeségeket rendszeren. A másik emberfajta, amelyik nagy lendülettel dumál az

utasával és nem oda néz, amerre megy. Ha lassul a sor, akkor kapkod, fékez, vagy puffan. De a legjobban az erőszakosokat, a tolakodókat utálom. Országúton rányomulva veszélyesen megelőz, aztán 30 kilométeren keresztül ott ballag előttem, mert nem tud előzni. De látni olyat is, hogy kanyarodósávon előz egy ilyen eszetlen ember. Ebben a hazai közlekedésben egy pillanatig sem lehet nem a forgalomra figyelni. Aztán a cipzár elv sem működik mindenhol, pedig olyan egyszerű az egész. Csak egy kicsit kell lassítani, villantani és folyamatos lesz a forgalom. Nem értem, miért vagyunk ilyenek?

A személygépkocsik frontján azt figyeltem meg, hogy egyeseknél minél nagyobb az autó, annál kisebb az „iku”. Látom azt is, hogy vannak, akik kiszállnak az autóból és fenyegetően lépnek fel a közlekedési partnerrel szemben. Ez már tényleg a viselkedés alja.

Régen magam is kerékpároztam, de már jó ideje nincs rá lehetőségem, ami talán nem is baj. Több az autó az utakon és mintha mindenki csak magával törődne, a kerékpárosokra nem figyelnek. Olvastam egy nagyon jó cikket, amiben a pszichológus elmondja, hogy egyes emberek, ha beszállnak az autójukba, átalakul a személyiségük. Kiszáll és újra a régi. Nagyon gyengének találok a kerékpárosok közötti ellenőrzését, ami azért is bosszant, mert tőlünk, autósoktól sokféle dolgot követelnek. Tulajdonképpen ke-

rékpáros ellenőrzést még nem is láttam.

Megfigyelésem szerint a bicikliseknek több alfajuk van. Az első helyre a legmegbízhatóbbakat, a munkába, vagy bevásárolni járókat és a gyermeket is szállítókat sorolom, bár szerintem megbízható kerékpáros nem létezik. Vannak a túrázók, akik a bukósisakjuk alatt elég nyugodtan viselkednek. A legveszélyesebbek az ész nélkül cikázó gyerekek, tinédzserek és a biciklis futárok. Ott mennek a járdán és egy pillanat alatt levillannak az úttestre és hajtanak. A közlekedési „előrelátásuk” annyi, hogy úgysem történik váratlan esemény, tehát nyugodtan lehet nyomni a pedált. Nézzük meg, ma hány biciklin van visszapillantó tükör és a csengő is kiment a divatból. Sajnos. Én magam is és mások is megijedünk, amikor a járdán, tőlem 5 centire zúg el egy kerékpáros és nem csenget. Kevés az a két kerék a biztonsághoz, tartok is tőlük, ha feltűnnek körülöttem, olyankor ha megelőztem őket mindig benézek a tükörbe, megvan-e még.

A motorosoknak is több kategóriájuk van. Az egyik, amelyik munkába jár vele, ezek többsége megbízható partner a közlekedésben. Nagyon érdekes, hogy a rohamsisakos, fekete bőrmellényes „szelíd motorosok” tényleg szelídek, nagyon nyugodtak, csak a motorjuk hangja bődületes. És él a motorosoknak egy fajtájuk, amelyeknek a felelőtlen száguldas az életcélja és akár 200-al is repesztenek. Nem értem, az ilyentől miért nem lehet örökre visszakérni a motoros jogosítványát?

ENGÁRT MIHÁLY (39)

Szolnok megyei vagyok, ott minden időben kellemesebb volt a közlekedés, mint Budapesten és környékén. Az édesapám gépkocsivezetőként dolgozott, persze, hogy sokszor beültetett magam mellé és futott az út alattunk. Mi kell ennél nagyobb élmény egy kisserácnak? A nagy autó és a sebesség engem bizony meglehetősen elvarázsol. Olyan szakiskolába iratkoztam be, ahol a gyakorlati oktatás a Hungaroca-

mionnál történt, és nagyszerű, szigorú volt az oktatás. Ugyanott lettem gépkocsivezető a belsőszolgálatos üzemegegnél. Csak érdekesség képpen mondom, hogy sokszor szállítottam azokat az újságírókat akik a Hungarocamion belső lapjának voltak a munkatársai és később a Camion Truck & Bus Magazinban láttam viszont az írásait. Később kamionra ültem, jártam a világot, megnősültem, két aranyos kislányom van, de nem tett jót, hogy egyszer elküldtek egy ártatlan angliai fuvarba és mindig újabb feladatot kapva két és fél hónap múlva keveredtem haza. Na, ekkor váltottam.

Tehát a kérdés úgy szólt, mi a tapasztalatom a hazai közlekedésről. A legnagyobb problémának azt tartom, hogy csak ritkán működik egymás között a tolerancia. Nem engedlek be, nem lassítok, nem gyorsítok, nem érdekel a másik. A legkellemetlenebb, amikor rákanyarodom egy autópályára, gyorsítok a gyorsítósa vonon, de olyan ember jön, aki nem enged be, nem megy át a másik sávba, sőt gyorsít, nehogy be tudjak jönni. Nem mindenki ilyen, és épp ez a baj! Magyarországon nincs egységes vezetési stílus, vagyis bizonyos helyzetekben nem mindig ugyanazal a vezetői magatartással találkozunk. Arról már nem is beszélek, milyen kevés embernek jut eszébe, hogy főútvonalra beengedjen, mert én lassabb vagyok, Csak mi tehergépkocsisok szoktuk beengedni egymást. Országúti előzés. Félelmetes, hogy mi magyarok milyen rosszul tudunk előzni! Szemből előz valaki úgy, hogy néha fél keréssel lemegyek a padkára. Sűrűn előfordul. Olaszországban ez nem így van. Ott nincs különösebb félnivalóm, de a magyar

határtól Budapestig legalább háromszor összetörnék az autót, ha nem figyelnek.

És van még egy magyar sajátosság! A kifordulás. Megyek egy úton és úgy fordul ki valaki elém féktávolságon belül, hogy ha nem fékeznek, vagy neki bármiért meg kellene állnia, biztosan elcsapnám. Vajon mi ez? Butaság? Bátorság? Veszélyérzet nélküliség? Nem tudom. Pedig ilyen helyzetben nem én húznám a rövidebbet.

Tudom, hogy Magyarországon sok minden történt az utak fejlesztésében, de úgy gondolom, még mindig sok a tennivaló. Ez is oka nagyon sok balesetnek. Szólnék a körforgalmakról is. Sajnos oda is építenek ilyeneket, ahova nem kellene, viszont sok helyre meg nem, ahová nagyon jó lenne. Vannak, akik nem tudnak közlekedni a körforgalomban, például kétsávosnál bemegy a belsőbe és onnan hirtelen kivágva akar kimenni belőle. A múltkor jövök a 4-esen és elérek a szélesen belátható ceglédi körforgalomba. Előttem egy kisteherautó, bemehetne, van hely, de megáll. Én is megállok. Állunk, mert közben jött egy hosszabb konvoj. Sok van az ilyen emberből, aki néz, de nem lát és nem tudja felvenni a forgalom ritmusát. Kerékpárosok? Szerintem elképesztő fegyelmetlenséggel közlekedik igen nagy hányaduk. Ezeket én öngyilkosjelteknek nevezem. Csak az a baj, hogy mindig az autós a hibás. Ha feltűnik körülöttem egy kerékpáros, mindig nagyon figyelek rájuk, és csak úgy előzöm, hogy legalább 1,5 méter legyen közöttünk. Ugyanakkor az előttem lévő pedig 20 centire megy el mellette. A legveszélyesebb, amikor jön mögöttem és nem látom, s amikor lassítok, hirtelen előrevág.

Lehet, hogy ezért is tették kötelezővé az EU-ban a holttértüköröt, és én azt mondom, nagyon jó barát ez nekünk. Már több balesetet sikerült kivédenem vele, mert megláttam benne a gyalogost, a biciklist, vagy a motorost. Még így is bennem van a félsz, nem szédül-e alám egy piás kerékpáros valahol. A barátom járt már így, a pasas feje 10 centire volt a keréktől.

A motorosok is sokfélék, de kevés közöttük, amelyik piros lámpánál nem nyomakszik a szaggatottra, két autó közé. Kijelölt gyalogátkelőhely előtt nem adják meg a gyalogosnak az elsőbbséget egyes motorosok, vagyis vigyázni kell velük. Egyébként félelmetes dolgokat produkálnak. Szabálysértően, nagy sebességgel előznek záróvonalon, forgalom elől elzárt területen és akárhol. Velük szemben sokkal nagyobb rendőri szigorral kellene fellépni.

POZDERKA BALÁZS (59)

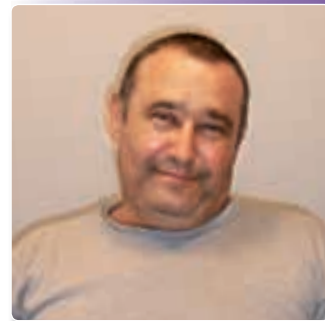
Törökszentmiklósi vagyok, mai napig is ott lakom, de itt dolgozom Pesten, pontosabban ahová küldenek Európában. Régi az én történetem. Az édesapám anyagbeszerző volt, Barkasszal járt, amiből régen nagyon sok volt Magyarországon, ma már alig látni ebből az NDK kisáruszállítóból, amelynek büdös, kétütemű Wartburg motorja hangos volt, egy lehetetlen botváltóval. Sokszor utaztam benne és álmodoztam, de jó lenne egyszer egy ilyen vezetni! De odáig még kellett egy rendes szakmát tanulnom, így lettem esztergályos, mert a technikumba kollégiumi helyhiány miatt nem jutottam be. Aztán beteljesült az álmom. Végre Barkast vezethettem! 10 év alatt négyet fogyasztottam el belőlük.

Később, úgy 1986 táján jött a lassítás, engedték a maszekfuvarozást és én is beszálltam. Vetem először egy IFA billencset és volt is munka bőven. Később társultam egy kollégával, több autót is üzemeltettünk, ment minden rendesen egészen a 90-es évek végéig. De akkor jött a súlyadó, rosszabbodott a gazdasági helyzet, fel kellett számolni a céget és 2001-ben jöttem ide a Ghibli céghez. Főképp Olaszországba járok. Hozzájuk viszonyítva bizony rosszabbak az útjaink és a karbantartásunk is gyengébb. Ezen a területen Szlovákiával vagyunk egy szinten, de Románia még rosszabb. Mert ugye egy sofőrnek az út a munkaszta, nem mindegy, milyen az.

Nálunk mintha több lenne az autó, mint amennyit az útjaink elbírnak. A helytelenül végrehajtott előzésekről estig is tudnék mesélni. Nem tudom felfogni, mi lehet a fejében annak az embernek, aki sívító gumikkal megelőz, elém vág, fékezek, ő meg bemegy a benzinkútra, vagy befordul egy mellékutca. Vajon ki fogja ezeket egyszer megtanítani helyesen közlekedni?

Ha otthon vagy Törökszentmiklóson, persze kerékpározok is, és hogy a 4-es utat kivették onnan, nincs is semmilyen veszély. Ezt Budapesten mostanában nem merném megtenni. Elrendelték a fényvisszaverő mellényt, de nagyon sokan nem viselik, ha kerékpárra ülnek. Pedig nincs veszélyesebb, mint sötétben egy láthatatlan biciklis. Még jó, ha visszaverő – csíkos dzseki van rajta!

Érdekes, hogy itthon is van olyan helyzet, amikor bajom van az úton kerekezőkkel, mert vagy váratlan mozdulatot csinál, vagy nem a kerékpárúton megy, vagy ketten-hárman egymás mellett

gurulnak, de az semmi az olaszokhoz képest. Ott egész hobbikerékpáros csapatok foglalják le a teljes sávot, és ha nem lehet előzni, bandukolhatok mögöttük.

A motorosokkal nincs különösebb gondom, ha menni akar, hát menjen. Ha hallom a motorbörgést, figyelek és elengedem őket. Olaszországban rengeteg a kis robogó, és ha megállok a piros lámpánál, elől-hátul-oldalt körülvesznek, állandóan dumálnak egymással, de tudnak motorozni. Megjegyzem én elég nyugodt, derűs ember vagyok, nem is szoktam konfliktusba keveredni.

Azt tudom, hogy a motor a legveszélyesebb eszköz, fiatal koromban nekem is volt egy jóbarátom, aki motorral nekiment egy kivilágítatlan lovas kocsinak és meghalt. Azt is helyeslem, hogy bevezették a fokozatos motorvizsgát, biztosan sok fiatal életét lehetett ezzel megmenteni.

Többször találkoztam már motoros találkozóra, vagy motoros túrúra igyekvőkkel. Ők szépen, egyenként előztek engem, tehát vannak normális, felelősségtudattal rendelkező motorosok is. Mostanában érezhetően kevesebb az utakon a jármű és ez talán jót tesz a közlekedés biztonságának is. Higgyünk benne, hogy így lesz!

Tóth I. Gábor

NEMZETKÖZI GÉPKOCSIVEZETŐK!

Érdekképviselőt akartok?

Keressétek a NeHGOSZ-t, az U.I.C.R. magyar képviselőjét!

Címünk: 2220 Vecsés, Új Ecsery út 2.

Tel./fax: (06-29) 357-985 • e-mail: elnok@nehgosz.hu

Nemzetközi útjaitokon az U.I.C.R.-t,

a Hivatásos Gépkocsivezetők Nemzetközi Szövetségét hívjátok!

